

fit Laan til December Termin og søger et Laan i en offentlig Kasse, og den siger: Du kan faae det, men Du skal tage det til September, altsaa tre Maaneder før, vil Laantageren nødes til at stifte et nyt Laan eller arrangere sig paa en anden kostbar Maade. Det er mig ikke klart, jeg kan ikke se, at man behøver at gjøre Andet, end hvad jeg sagde før, at han bliver nødt til at tage tre Maaneders Rente eller lidt Mindre. Han vil svare Kreditforeningen: Jeg tager Laanet til September Termin, men kan ikke bruge det før December, altsaa Pengene ligge for min Regning saalænge, og er det et Institut, som har Sparekasse, kan han shyde Pengene derind og betale Rentedifferencen, men det Høieste, han kan komme til at betale, er i værste Tilfælde een Procent af Laanet. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ikke skulde kunne lade sig gjøre; jeg tager Laanet til September, men da jeg først skal betale i December, saa hviler Sagen saalænge, og det forekommer mig ikke at blive synderligt kostbarere, end det i mange Tilfælde er i Kreditforeningerne, som det ærede Medlem selv nævnte, naar vedkommende Laantager faar Laanet 2—3 Maaneder efter og i Terminen maa klare sig med Kreditor, som skulde have Pengene.

Bruun: Ja, det er jo vanskeligt at komme ind paa Exempler, men det er dog ganske vist, at i ethvert Fald taber Debitor de tre Maaneders Rente, og, hvorledes han, naar hans ældre Kreditor ikke vil tage Pengene før December Termin, vil give Sikkerhed for Laanet, som han først skal benytte om tre Maanedre, ser jeg heller ikke. I ethvert Fald maa han gjøre Udvei i Mellemtiden, han kan ikke bytte Laanet i samme Termin.

Fischer: Det Synspunkt, som den ærede Forslagsstiller fremdrog ved Sagens 1ste Behandling, var Hensynet til Kreditforeningerne. Det var jo alene af Hensyn til dem, at det ærede Medlem til en vis Grad vilde modsætte sig Lovforslaget, idet han forment, at Forholdene ved Kreditforeningerne kunde bringe en Kollision tilstede, som var imod Laantagerens Interesse. Det er mig imidlertid ikke klart, hverken af hvad det ærede Medlem yttrede ved Sagens første Behandling, eller af hvad der er fremført idag, hvorledes egentlig en saadan Kollision skal komme tilstede. Lad os antage, at en Mand skal have Penge til Laans udenfor en af de to hidindtil gjældende Terminer, f. Ex. til 11te Marts, og at han kommer til en af vore Kreditforeninger og begjærer et Laan i sin Giendom, og at Kreditforeningen ikke af andre Hensyn hindres i at give dette Laan, hvori kommer da Vanskeligheden til at bestaa? Den kan saa ikke bestaa i noget Andet end dette, at Kreditforeningerne ikke kunne udstede Obligationer til andre Tider end de to almindelige Terminer, følgerlig ikke til 11te Marts. Men saa

kunne jo Kreditforeningerne forandre denne Praxis; hvorfor kunne de ikke det? Det er det Spørgsmaal, som nødvendigvis maa opstaa; thi ere Kreditforeningerne istand til at udstede Obligationer ogsaa til andre Tider end til de to Terminer — de beregne saa Renten, hvorledes de ville — vil jo enhver Vanskelighed bortfalde. Jeg vil altsaa tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Forslagsstiller: Hvorfor kunne Kreditforeningerne ikke udstede Obligationer til andre Tider end de nuggældende to Terminer? Er der i deres Statuter Noget til Hinder for, at dette kan ske, hvorfor kan man da ikke forandre Statuterne, saa at de ikke komme til at staa i Veien for en Forandring i disse Forhold?

Utsig: Jeg maa ligesom den ærede foregaaende Taler mene, at der i Vanskeligheden, dersom det kommer an derpaa, aldeles Intet kan være til Hinder for, at Kreditforeningerne kunne komme den Trang indøde, som menes at ville indtræde hos Debitorerne ved en altsor stor Udstrækning af Friheden. Det er netop Kreditforeningerne i særlig Grad muligt at efterkomme denne Trang i Kraft af den Maade, paa hvilken de yde deres Laan. De kunne jo til en hvilken som helst Tidournere de Penge, som begjæres af dem, netop fordi de ikke yde dem i Kontanter, men i Obligationer, af hvilke de altid have Tilstrækkeligt paa Lager. Jeg er af den Formening, at det virkelig er i enhver Henseende lidet begrundede Betænkkeligheder, som ere bleve reiste mod den Frihed, der her foreslaas. Man har fremstillet det saaledes, som om Retten til at kunne faae Afbetalingsterminer fastsat til andre Tider end den 11te Juni og den 11te December særlig skulde være i Laangværens Interesse. Jeg maa tilstaa, at jeg tror, at den ligesaa fuldt vil være i Laantagerens Interesse, og jeg skal tillade mig i den Henseende at nævne et Faktum: Det vides jo, at Landmandsbanken har faaet en særlig Tilladelse til at lade Obligationer udstede mod hvilken som helst Afbetalingstermin, en Tilladelse, som den ogsaa, efter hvad jeg har bragt i Erfaring, benytter i rigeligt Maal. Det er saaledes blevet mig meddelt, at den aldeles Intet har imod at fastsætte hvilken som helst Termin, som Debitorerne ønske. Det er netop dens Ønske i saa Henseende ganske og aldeles at rette sig efter Debitorerne. Den vælger altsaa med stor Fornøielse 11te December og 11te Juni til Udbetalingsterminer, naar Debitorerne ønske det; men det er kun, naar Debitorerne ikke ønske Andet, naar de ikke gjøre Indvendning derimod, at der vælges andre Terminer, og det er blevet mig meddelt, at i Almindelighed vise Debitorerne sig fuldstændig ligegyldige for, hvilke Terminer der fastsættes, medens der endog i flere Tilfælde af Debitorerne er blevet anlagt netop andre Terminer. Det er saaledes f. Ex. Tilfældet, at der af Husciere her i Byen er ble-